

SEKSUALPOLITIK

ORGAN FOR BØSSERNES BEFRIELESFRONT
OG SEX-POL -- LØSSALGSPRIS: KR 2

Rapport fra Aarhus
-- danseforbudet ophævet

Den dræbende
normalitet

»De ungas
sexuella Kamp«
-Wilhelm Reich

Flere ægteskaber,
flere fødsler

2. ÅRG. NR. 6

Side 2.

Nr 6 - 2 årgang. INDHOLD:

- side 3: Chr. Christensen: Rapport fra Aarhusaktionerne, artikel
side 6: Handelsministerens bekendtgørelse om ophævelse af danseforbudet
side 7: Jakob Munck: "De Ungas Sexuelle Kamp", boganmeldelse
side 9: Salamanderen, ny schweizisk film
side10: Boris Urlanis: Flere ægteskaber, flere fødsler, artikel fra
Fakta om Sovjetunionen
side12: Ole Kongsdal: Den dræbende normalitet, artikel

Ansvarlig efter presseloven: Benny Hammerbak.

I redaktionen endvidere: Ole Kongsdal, Finn Mikkelsen og Per Aabel...

Næste nummer af Seksualpolitik ventes på gaden omkring 30 marts. Artikler, meddelelser, annoncer, tegninger etc. tilsendes Benny (Amagerbrogade 134,3 2300 Kbhvn. S. Tlf: (01) 581322).

Eftertryk med kildeangivelse tilladt og anbefalelsesværdigt.

HUSK AT ET ABONNEMENT PÅ SEKSUALPOLITIK KUN
KOSTER 15 KRONER.!!

DISTRIBUTION:

København: Benny Hammerbak (adresse som ovenstående).

Aarhus: Chr. Christensen, Store Sandballegård, Hinnerup

Sverige: Michael Holm, Box 15, 360 70, Åseda

Oplag: ca 800 ekspl.

Rapport fra Aarhus

På initiativ af københavnske bøsseaktivister dannedes onsdag d. 26 april 72 en bøsseaktivistgruppe i Århus, som fra starten samlede ca. 50 personer. Alle-rede på det stiftende møde opfordredes til danseaktion på restaurant "Cabana".

"Demokraten", torsdag d. 27 april 72: "Voldsomme tumulter opstod i aften på restaurant "Cabana" i Århus, da en snes medlemmer af den nydannede bøssefront begyndte at danse med hinanden. Seks-syv kontrollører var i aktion for at smide dem ud, og bøssefronten vil nu lægge sag an for uberettiget vold, idet flere af medlemmerne samt en udenforstå-ende blev behandlet med knytnaveslag og spark....Kriminalpolitiet i Århus op-lyser, at der endnu ikke er kommet no-gen anmeldelse mod de tre kontrollører. - Der mødte 15 mand her og forklarede, at de var blevet smidt ud fra en res-taurant. Men da vi ingen skader kunne se, bad vi dem henvende sig med en læ-gerklæring. Der er vores normale for-retningsgang, siger kriminalkommisær Jørgen Iversen, Århus."

Det kan ikke undre, at politiet selv efter forelæggelse af skadesrapport fra hospitalet syltede anmeldelsen og ikke foretog sig yderligere i sagen.

Vi besluttede at lave en offentlig dan-seaktion med levende musik, omdeling af løbesedler, plakater og diskussioner med publikum. Aktionen forløb med succes den 24 juni 72 (International Gay Libe-ration Day). Der var naturligvis hver-ken protester eller forargede miner.

Bøsseaktivisterne ændrede i begyndelsen af maj organisationens navn til "Cirk-len" på foranledning af nogle kvindeli-ge medlemmer, som fandt ordet "bøsseak-tivistisk diskriminerende" ("bøsse" - mas-kulinum). Rødstrømperne i Århus, som på det tidspunkt indtog pladserne i Studen-terforeningens bestyrelse, opfordrede midt i maj Cirklen til at lade sig op-stille til overtagelse af bestyrelses-posterne i foreningen på dennes ordinæ-re generalforsamling. 8 medlemmer fra Cirklen gik ind i bestyrelsen delt i 2 fraktioner repræsenterende henholdsvis det nyoprettede "Sexpol" og Cirklen. Ad studenterforeningens kommunikationskana-

ler forsøgte nu samlet at provokere offentligheden til kritisk selvbetragt-ning af individets sexualinstinktueller udfoldelsesmuligheder i dualismen fri/ufri. Netop denne kontrast blev med o-verordentlig virkning trukket op i Au-gust under studenterforeningens "sol-fest" i Stakladen, hvor sexuel løsslup-penhed og provinsiel bonerthed konfron-teredes i en meget dynamisk atmosfære.

Først i August måned bringer Se & Hør et interview med restaurant "Cabana"s vært, Knud Nielsen, vedrørende bøsser-nes dans d. 27 april.

"Chr. V's danske Lov af 15 april 1683, 6. bog, 13. kapitler er ikke ophævet end-nu, og det er jeg glad for. I loven står der, at omgængelse, der er imod naturen straffes med bål og brand. Med otte res-taurationer ved jeg, hvad jeg taler om, siger Knud Nielsen. Jeg mener, at det er imod naturen at to mennesker af sam-me køn, to mænd, offentlig kysser og krammer hinanden uden at tage hensyn til andre normale menneskers tilstedeværel-se. Jeg rydder værtshusene, når de duk-ker op og begynder med deres hysteris-ke dansen kysseri. Mine andre gæster kan ikke være tjent med et sådant cir-kus. Man har truet med at komme igen for at demonstrere, men jeg er forbe-redt. Mine kontrollører er i beredskab. Den slags gæster bliver smidt ud og det med fuld musik, siger Knud Nielsen."

Studenterforeningen reagerer på denne artikel dagen efter i landets største aviser.

"Boykot mod værtshuse for homofil dis-kriminering" (Ekstra Bladet 5. august).

Studenterforeningen opfordrer 60.000 un-ge under uddannelse i Jylland til at boykotte Knud Nielsens restaurationer. Studenterforeningen udtaler til pres-sen, at den vil arrangere nye demonstra-tioner og følge principalsagen Knud Niel-sen til afslutning.

Med deltagelse af repræsentanter fra 12 nationer indledes lørdag d. 9 september Studenterforeningens Sex-seminar. Fore-ningen opfordrede deltagerne til selv at møde med initiativ til ko-ordinering

af fremtidigt samarbejde. "Forbundet af 1948, landsforening af homofile" svarer på invitationen, at forbundets tilstedeværelse kun kan forventes, såfremt man på forhånd kan oplyse, hvilke professorer, som holder forelæsninger. Det er naturligt, at studenterforeningen havde inviteret adskillige autoriteter, men ideen med seminaret var primært et praktisk og aktivt samarbejde med realitetsbevidste og socialt engagerede, men ukendte organisationer fra hele verden. For "Forbundet af 1948"s snæversynede spidsborgerlighed er det åbenbart tilfredsstillende med beskæder af teoretisk professor-vrøvl. Hverledes vi aktivt skal bekæmpe diskriminationen med det mål at integrere alle større og mindre minoriteter i et menneskeverdig samfund, interesserer ikke forbundet. Den til forbundet knyttede psykiater Preben Herteft medte naturligvis ikke, og professor Joachim Israel undskyldte sig med, at man som ansat sexolog ikke måtte blive udsat for den megen polemik omkring et sådant seminar.

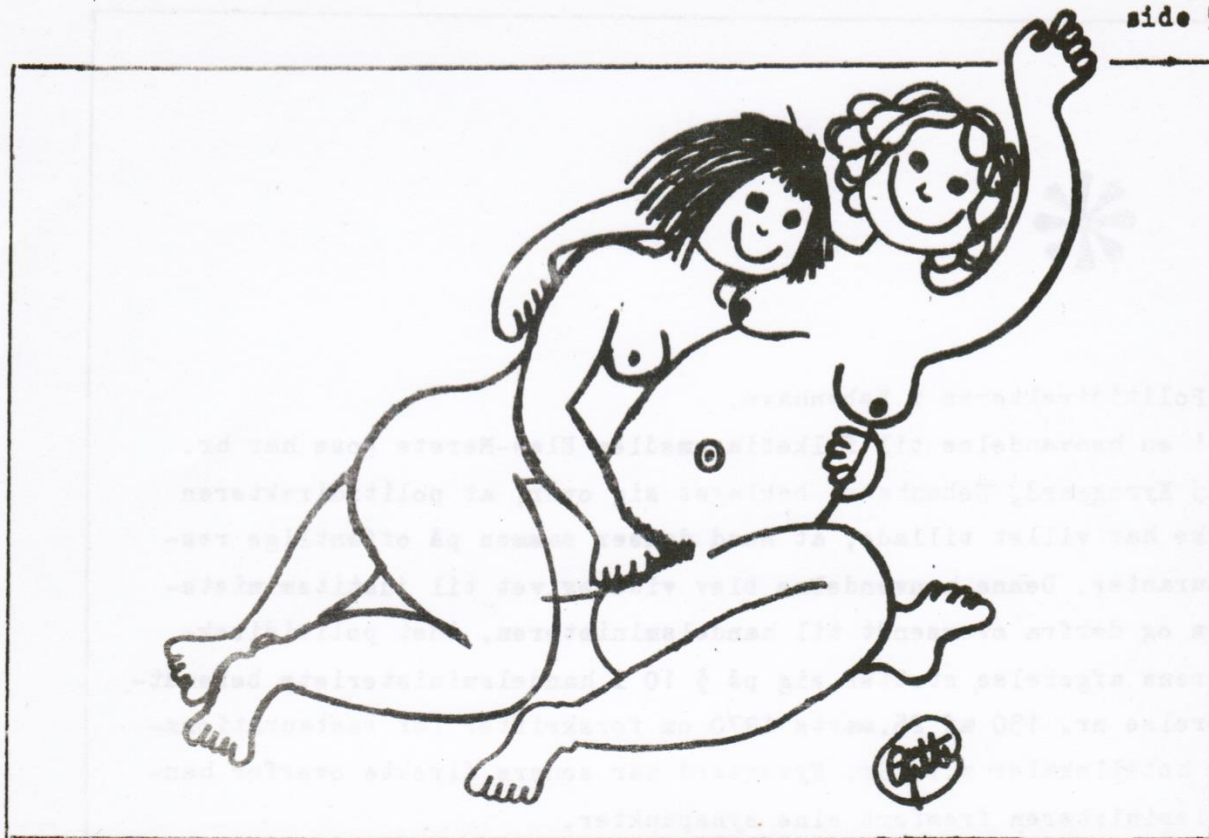
Heldigvis medte udenlandske kapaciteter op i stort tal. (Se iverigt artikel i "Pan" af Ulla Simonsen og Aage Dalgaard).

Mandag den 11 september besluttede deltagere i seminaret at foranstalte en ny aktion på Knud Nielsens etableringer, "Cabana" Og "Caravellen". Aktionen førte til et voldsomt sammenstød mellem deltagerne og de af Knud Nielsen tilkaldte "gorillaer". Hårdest medtaget blev redaktør Michael Holm ("Revolt", red), som åbenlyskelig kom på operationsbordet på Aarhus kommunehospital med et kompliceret brud på knæ og håndled. Politiet indtog samme afvisende holdning som under forårets aktion.

"Forbundet af 1948" gik nu endelig aktivt ind i sagen. Forbundets formand, Per Kløis, har udført et dygtigt stykke arbejde, og forbundets advokater har endnu ikke afsluttet deres arbejde, som vil føre til et for voldsmandene og de ansvarlige alvorligt retsligt efterspil. Det var en stor glæde for studenterforeningen at konstatere, at Knud Nielsen i december efter voldsomt fald i omsætningen lukkede restaurant "Cabana". Et af Knud Nielsen ejet etablering i Ålborg krakke samtidig.

Det viste sig, at Knud Nielsen agtede at genåbne "Cabana" som beat- og jazzhus i januar. 49 danske beat- og jazzgrupper meddelte herefter, at de under ingen omstændigheder vil spille på Knud Nielsens værtshuse. Tvunget af omstændighederne ringede Knud Nielsen til BT den 26 januar og udtalte, at bessen for fremtiden måtte danse på samtlige hans restauranter, såfremt musikerbojkotten ophævedes. Knud Nielsen underskrev herefter en erklæring, der udsendtes som pressemeddelelse med følgende ordlyd:

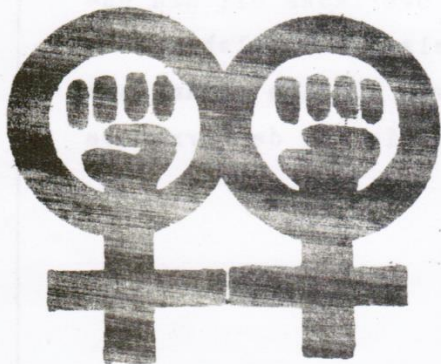
"I relation til den debat, der har været omkring henholdsvis to damers og to mænds dans i restaurater Knud Nielsens danseetableringer, hvor en gruppe unge mænd under en aktion, hver de dansede sammen blev bortvist, fordi Knud Nielsen var af den opfattelse, at dette ikke virkede passende og, at det kunne virke anstødeligt på de øvrige gæster, meddeler Knud Nielsen hermed, at han for fremtiden vil lade mænd danse med hinanden på hans danserestaurations på nøjagtigt samme vilkår, som to af forskelligt køn må det. Det er sket et par gange i den sidste tid, at mænd har danset sammen på Knud Nielsens dansesteder, hve man ikke har grebet ind fra personalets side, og Knud Nielsen udtaler, at det er glædeligt at se, at tiden har udviklet sig i den positive retning, at dette egentlig glider naturligt ind i det bestående miljø. Der har ikke været nogen som tog afstand fra det, og disse gæster er nøjagtig ligeså velkomne som alle mine andre gæster. Den musikbojkot, som de fleste danske orkestre indledte med

det nyåbnede Cabana på grund af Knud Nielsens tidligere forbud mod at to mænd dansede sammen betragtes fra Sex-pols side nu som ophævet, da Sex-pol mener, at sagen har fået et tilfredsstillende resultat, da denne sags afslutning kan virke som eksempel for

andre danseetablissementer, der måske endnu diskriminerer forskellige minoriteter."

Chr. Christensen
Peter Stamer
Aarhus.

OBS!OBS!OBS!OBS!

INDLÆG TIL NÆSTE NUMMER AF
SEKSUALPOLITIK SKAL VÆRE RE-
DAKTIONEN I HANDE SENEST
DEN 20 MARTS !!

- INDLEVERINGSFRISTEN PÅ TEG-
NINGER UDLØBER DEN 25 MARTS !

Red.

Politidirektøren i København.

i en henvendelse til folketingsmedlem Else-Merete Ross har hr. Kaj Kyvsgaard, København, beklaget sig over, at politidirektøren ikke har villet tillade, at mænd danser sammen på offentlige restauranter. Denne henvendelse blev videregivet til justitsministeren og derfra oversendt til handelsministeren, idet politidirektørens afgørelse støtter sig på § 10 i handelsministeriets bekendtgørelse nr. 130 af 25. marts 1970 om forskrifter for restaurations- og hotellokaler m.v. Hr. Kyvsgaard har senere direkte overfor handelsministeren fremført sine synspunkter.

Sagen har været forhandlet mellem handelsministeriet og justitsministeriet, og det sidstnævnte ministerium har nu oplyst, at forhandlinger mellem justitsministeriet og politidirektøren har resulteret i, at politidirektøren, såfremt handelsministeriet ønsker det, er indstillet på som en forsøgsordning at ophæve det hidtil praktiserede forbud. Politidirektøren har under forhandlingerne foreslået, at spørgsmålet bliver drøftet med restauratørernes organisationer.

Efter at sagen på denne baggrund har været forhandlet med Centralforeningen af Hotelvært- og Restauratørforeninger i Danmark samt med Tjenerforbundet i Danmark, skal man meddele, at handelsministeriet gerne ser, at det hidtil praktiserede forbud mod, at mænd danser sammen på restauranter, ophæves, således at det overlades til den enkelte restauratør under ansvar efter bestemmelsen i lokalebekendtgørelsens § 10 at tage stilling til, om han vil tillade sådan dans.

Man har underrettet klageren, justitsministeriet og de fornævnte to organisationer om foranstående.

boganmeldelse

* DE UNGAS SEXUELLE KAMP *

- wilhelm reich

I de sidste par år er det begyndt at blive legitimt for menigmand at beskæftige sig med seksualitet, og en strøm af seksualoplysende bøger er efterhånden kommet på markedet. Dels drejer det sig om seksualoplysning for børn og unge, dels om mere eller mindre populærvidenskabelig sexologi for "fagligt" interesserede. At der først og fremmest er stærke profitinteresser forbundet med udgivelsen af disse ting er en selvfølgelig, så længe vi lever i et kapitalistisk samfund, men denne erkendelse skulle nemlig få os til at indtænke reaktioner holdning i de seksuelle spørgsmål. Vi er helt klar over at forlæggerens interesser i at udgive sådan litteratur hverken er at vi skal blive frigjorte eller at vi skal blive oplyste, men simpelthen den, at der kan høstes fed profit på disse sager.

Altså må vi ikke blindt forkaste AL seksualoplysende litteratur som samfundsbevarende opium, vi må blot trække en skarp skillelinie mellem 2 forskellige sexologisk litteratur, den reaktionære og den progressive.

Den reaktionære sexologi er kendetegnet ved at de seksuelle problemer behandles på et individuelt plan, fx. efter mottoet: "Vi er alle forskellige, og vores sexproblemer har deres årsag i, at vi er så bange for hinanden" eller noget lignende. De seksuelle problemer behandles her næsten aldrig historisk, eller tværkulturelt, og hvis man overhovedet søger at finde frem til en samfundsmæssig forklaring på den seksuelle undertrykkelse, bliver det aldrig til andet, end at det er fordi "vi er for gammeldags" eller "fordi vi tænker for meget på materielle goder" etc. Disse forklaringer er naturligvis ikke ferkerte, men de griber blot aldrig om de grundlæggende politiske årsager til undertrykkelsen. De er ude af stand til at erkende bo-

lig problemet, de dyre præventivmidler, den manglende seksualoplysning, kvindens undertrykkelse, konkurrencen, abortforbudet, det bergerlige ægteskab, kønsameralen og fremmedgørelsen altsammen er problemer som hænger uleseligt sammen med det kapitalistiske samfund, hvor menneskenes velbefindende altid vil være underkastet den herskende classes økonomiske interessenædsætning til det store flertal.

Herefter er det ikke svært at gætte, hvad jeg mener med progressiv sexologi. Det er den som forklarer de samfundsmæssige årsager til undertrykkelsen, og videnskabeligt påviser hvordan kampen for sexuel frigørelse hverken er i modsætning, eller samklang med kampen for socialisme, men at de simpelthen er identiske.

Sådan en bog er den jeg her skal anmeldes.

De Ungas sexuelle kamp (originalen hed Sexuellen kamp der jugend) blev skrevet af Reich i 1932, lige efter at han havde startet Sex-pol i Tyskland. Bogen skulle opfylde den tyske arbejderungdoms ønske om en saglig socialistisk seksualoplysning, fri for borgerlig moraliseren og fortielse.

Bogen er i den svenske udgave på 126 sider, hvoraf de første 23 er et forord skrevet af en for mig ukendt franskmand. Han ridser kort op hvad Reich's mission har været, hvordan sammenhængen er mellem kernefamiliens undertrykkelse af barnets seksualitet og de voksne menneskers angst for frigørelse og deres manglende evne til at erkende klassenædsætningerne i det kapitalistiske samfund.

Denne analyse er helt i tråd med Reich's måde at forklare hvorfor den udbyttede arbejderklasse ikke kunne indse deres egen undertrykkelse, og derfor ikke gjorde oprør med kapitalisterne og borger-

skabet. Men netop her mener jeg personligt, at Reich gjorde en af sine største fejltagelser, for hvis denne påstand var sand, er det jo utroligt at de ikke spurte mindre seksualundertrykte russiske arbejdere, kinesiske og cubanske bønder osv. har været i stand til at gennemføre den socialistiske revolution.

Sandheden er den, at seksualundertrykkelsen overhovedet ikke forhindrer arbejderklassen i at erkende deres økonomiske og politiske undertrykkelse, men selvom de udmærket kan få øje på den, ved de bare ikke hvordan de skal bekæmpe den. Herhjemme udgør LO for tiden den væsentligste hindring for arbejderklassens kamp og ikke den seksuelle undertrykkelse.

Hele Reich's teori bygger på denne opfattelse, og problemet bliver til en "knude" idet: 1. Arbejderklassen kan først erkende socialismens nødvendighed når de ikke mere er seksuelt undertrykte. 2. Den seksuelle undertrykkelse kan først fjernes under socialismen.

Senere, da Reich "udviklede" sig videre fra at være socialist til at blive reaktionær tilhænger af Eisenhower, løste han denne gåde ved at betragte den seksuelle frigørelse (kernefamiliens opløsning) som det eneste vigtige. Han skrev således at hans seksualteori ligeså let kunne analyseres marxistisk, som "en elefant kunne komme ned i et musehul". Dette var naturligvis en tåbelig påstand, og tyder på at han i virkeligheden aldrig havde forstået hvad marxismen egentlig drejede sig om.

Eftersom den seksuelle frihed er afhængig af bl.a. kernefamiliens opløsning, må man spørge sig selv hvad der er en forudsætning for dette. Historisk set har England i midten af 18. årh. hvor både mænd, kvinder og børn blev gjort til lønarbejder-slaver for den uhammede kapitalistiske udbytning været nær en opløsning af kernefamilien. Det samme har Rusland lige efter revolutionen, hvor ægteskabsinstitutionen blev ophævet, homoseksualitet tilladt og meget andet godt.

Det er således klart, at der skal nogle bestemte historiske og sociale betingelser til, før dette kan lade sig gøre, og marxismens opgave er bl.a. at besvare hvilke betingelser det drejer sig om, og hvordan vi kan arbejde imod dem.

Det væsentlige ved denne bog er imidlertid ikke det at Reich gjorde adskillige fejltagelser af teoretisk og politisk art, men at den i forhold til den strøm af seksualoplysning som medierne sprejter i hovedet på os, udgør et lyspunkt.

Reich forsøger hele tiden (i denne bog) at holde sig de sociale forhold for øje, og forklare de seksuelle problemer ud fra samfundets struktur og grundlag. Frigerelsen kan umuligt komme inden for dette samfunds rammer, men indtil de bedre betingelser er skabt "står det højt hævet over enhver tvivl, at klassebevidsthed og et relevant og ansvarsfuldt politisk arbejde også forandrer indstilling til seksualiteten; at det ofte kan give en udvej for disse besværligheder ved at frigøre en overspændt seksualenergi, som ikke kan udlæses på anden måde, og dermed muliggøre et tilfredsstillende seksualliv".

Dette kunne måske lyde som om Reich blot overlader enhver til sig selv og sine egne seksuelle problemer uden at ville hjælpe andre her og nu, men det er ikke sandt. Han forklarer hvordan forskellige former for syg seksualitet opstår, og nævner hvordan de kan løses fx. gennem psykoanalytisk behandling. Men denne og enhver anden form for terapi vil altid kun være for de få udvalgte som har tid og råd. Derfor findes der kun to råd som er virkelig værdifulde for den brede befolkning:

1) Lad være med at skjule jeres seksuelle problemer, men snak åbent med hinanden om dem. 2) Lær at forstå at det ikke kun er dig som er undertrykt, men os alle. Kampen for seksuel frigørelse er først og fremmest en politisk kamp.

Jeg opfordrer alle til at læse denne bog. Hvis du aldrig har læst noget af Reich før, er dette måske den bedste introduktion du kan få, men selv hvis du overhovedet ikke er interesseret i Reich er denne bog værd at læse som den (indtil nu) bedste seksualoplysende bog der er udgivet. Lad dig ikke skræmme af at den er på svensk, for efter et par siders læsning tænker du overhovedet ikke mere på det.

Før ikke at nogle skal blive chokerede over løsningen, kan jeg godt forberede jer på, at Reich mente at homoseksua-

litet var en sygdom, skabt af samfundet og familiestrukturen. De homoseksuelle kunne efter hans mening aldrig tilfredsstilles og blev derfor neurotiske (eller omvendt?). Denne opfattelse kom han naturligtvis frem til udelukkende fordi hans metode var den psykoanalytiske, som siden da utallige gange har vist sig

velegnet til at bekræfte selv de mest reaktionære folkefordomme. Men mere om dette en anden gang.

(De Ungas sexuella kamp er udkommet på René Coeckelberghs Partisanforlag og koster 15 skr).

Jakob Munch

NB: Angående borgerlig sexologi er en anmeldelse af Tage Voss: Sexologi for hvermand, på trapperne.

SALAMANDEREN

(LA SALAMANDRE)

fascinerende schweizisk film

Da Schweiz er et intellektuelt underudviklet land, kan Tanner (siger han) kun lave film som i et fattigt land. Farverne er sort/hvide, ofte grå. Hvad gør det? Denne gråhed klæder filmen. »Salamanderen» er ligeså bevægende som Truffaut's »Jules og Jim», men Bulle Ogier's smil har en større rækkevidde end Jeanne Moreau's melankolske grimasse.

Charles og Rosemonde repræsenterer det helvetiske »nu-kan-det-være-nok». Nok af gardiner. Man nøjes ikke med at trække dem til side: man river dem af. Hvad ser man så? Kedsomhed, træthed, den værste træthed, der findes: et idiotisk arbejde, der kræver at mennesket skal fungere som et hjul i en maskine (Rosemonde fylder fra morgen til aften pølsekød i pølseskind). Fordummelse. Søvn. Intellektuelt er Schweiz det samme som den 3. verden økonomisk, nemlig underudviklet. Den daglige vold, som Tanner allerede afslørede i »Charles mort ou vif», er ikke maskingeværernes. I Brasilien knuser man legemer, i Schweiz knuser man sjæle. Knippelsuppen hedder her »det åndelige forsvar». I grunden er resultatet det samme. Det er et helvede af en grød uden håb, ikke blodig, nej, nej (forskellen er stor mellem Schweiz og den tredje verden, især Brasilien), et helvede af klæbrig og isnende tåge, en

Instruktør: Alain Tanner. Manuskript: Alain Tanner og John Berger. Kamera: Renato Berta, Sandro Bernardoni. Lyd: Marcel Sommerer, Gerard Rhone. Klip: Brigitte Sousselier, Marc Blavet. Musik: Patrick Moraz og Main Horse Airline. Medvirkende: Bulle Ogier (Rosemonde), Jean-Luc Bideau (Pierre), Jacques Denis (Paul) m.fl. Produktion: Alain Tanner, Svocine (Geneve). Import: JEK FILM A/S. Udlejning: DAN-INA FILM. Bedste film i 1971 i San Marino (Art Cinema).

fugtig og gennemtrængende vinter, som intet har med den schweiziske turistvinter at gøre. Rosemonde går igennem en kuldø af grå flammer uden at brænde, som en salamander. Og ligesom salamanderen er Rosemonde smuk og giftig. Hun kan heller ikke drukne (flere scener viser hende flydende roligt på vandet i et svømmebassin). Kort sagt: intet kan ødelægge hende.

Rosemonde er uovervindelig, giftig og smuk. Hun har aldrig fulgt spillets regler. Enlig mor, fy: mistænksomhed og had omringede hende. Hun er led ved alle, først og fremmest familien, en onkel som er kvintessensen af et gammelt fjols (Tanner tegner her velopløst et ubarmhjertigt portræt). Dette er det lille helvede af kolde flammer. Alt hvad salamanderen ønsker er at hendes uafhængighed ikke går op i luer. Hun ønsker friheden til at være sig selv.

Jean-Louis Bory, *Le Nouvel Observateur* nr. 363

kommer i hjerter dame....

Flere ægteskaber, flere fødsler

fra Fakta om Sovjet

Før oktoberrevolutionen i 1917 forbed den russiske kirke skilsmisse, og før at opnå den krævedes i næsten alle tilfælde en skilsmisseproces, der foruden alt andet var forbundet med store udgifter. Nu er skilsmisse, når begge ægtefæller er enige, og der ikke er børn, en ganske enkel juridisk procedure. I loven om ægteskab og familie i Sovjetunionen, vedtaget i den Russiske Føderations øverste sovjets 5. samling den 30 juli 1969, bestemmes, at når parterne er enige om opløsning af ægteskabet, kan ægtefæller, der ikke har mindreårige børn, få ægteskabet opløst i kantonet for borgerligt ægteskabs registrering.

Hvis parterne er enige, og der ikke er børn under 18 år, kan den formelle gennemførelse af en skilsmisse altså foretages uden videre, uden deltagelse af nogen retsinstans. Det er tilstrækkeligt at afgive en erklæring og betale en afgift på 50 rubler for registreringen af ægteskabets opløsning. Hvis en af parterne er imod skilsmisse, eller hvis der er små børn, kræver skilsmisse en domstols medvirken.

Den sovjetiske skilsmisselovs humanisvarer til principperne for personlig frihed, som er garanteret alle borgere i Sovjetunionen.

I Sovjetunionen er den såkaldte familieplanlægning vidt udbredt. Ægtefællerne bestemmer antallet af børn. Derfor er børnene i sovjetiske familier ønskede.

I Sovjetunionen findes der en lov om kvinders ret til legal abort. Her må man have for øje, at der i Sovjetunionen altid opmuntres til børnefødsler.

Sovjetisk lovgivning imødekommer med legaliseringen af abort på den ene side den arbejdende kvinde og har på den anden side gjort ende på illegale aborter, der ofte gør uoprettelig skade på helbredet.

Friheden til familieplanlægning lettes også ved, at svangerskabsforebyggende midler, fremstillet af sovjetisk medicinalindustri, sælges uhindret i Sovjetunionen.

Et direkte supplement er som sagt skilsmisselovgivningen.

I Sovjetunionen anser ingen selve skilsmissen for et fænomen, der under alle forhold er positivt. Men man kan heller ikke altid betragte den som et onde. Friedrich Engels' ord, at hvis der ikke mere er kærlighed, eller hvis den er fortrængt af en ny kærlighed, bliver skilsmisse en velgerning for begge parter og for samfundet. Man behøver blot, tilføjer Engels, at fritage menneskene for nødvendigheden af at sløbe skilsmisseprocessen gennem usødigt smuds.

Og Lenin skrev: "...frihed til skilsmisse betyder ikke "opløsning" af familiebåndene, men tværtimod styrkelse af dem ud fra demokratiske principper, der er de eneste mulige og stabile i et civiliseret samfund".

Skulle man virkelig, når kærligheden mellem ægtefællerne er ophørt, med magt holde dem fast i ægtestanden? Måske er der en del sandhed i en ukendt humorists ord, at "i et ægteskab kommer følelserne frem, når ægtefællerne ikke mere kan skjule den gensidige afsky". Sovjetisk lovgivning kommer de ægtefæller i møde, der har be-

sluttet at opløse ægteskabet.

Under familielivet undergår kærlighed og venskab forskellige udviklinger: hos nogle i retning af endnu større tilknytning til hinanden hos andre omvendt. Det er klart, at man må regne med muligheden af splid i familielivet, og det kan føre til skilsmisse. Men det er en kendsgerning, at skilsmisse ikke betyder afskaffelse af familien. I stedet for den familie, der går i stykker, opstår der ofte en ny familie, solidere end den første. I 1970 blev der i Sovjetunionen opløst 636.000 ægteskaber, men samme år indgik 340.000 mænd, der var blevet skilt eller i nogle tilfælde blevet enke-mænd, et nyt ægteskab.

Trods dette hersker der her i landet en bestræbelse for at nedsætte antallet af skilsmisser, og selve skilsmissen lovprisen ingenlunde.

Sovjetiske sociologer søger at fastslå motiverne til skilsmisser og derved fremme nedsættelsen af antallet. Der er endog foretaget en speciel undersøgelse over temaet "jalousiens sociologi". Værkets forfatter påviser blandt andet, at mandens jalousi fører kvindens intellektuelle udvikling.

Overdreven jalousi hos en af ægtefællerne kan være motivet til skilsmisse. Det kan også ske, at de unge mennesker ikke kendte hinanden tilstrækkeligt og indgik ægteskab på, hvad man kalder "kærlighed ved første blik". Med andre ord, der er mange grunde til skilsmisse, og de er ikke altid tilstrækkeligt alvorlige og begrundede. Derfor søger sociologer og demografer ved fælles anstrengelser veje til at styrke ægteskaberne og indskrænke antallet af skilsmisser.

Men selv ved det nuværende skilsmisse-

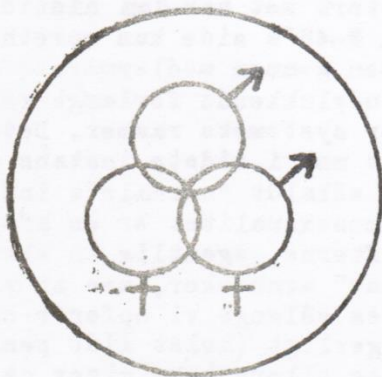
niveau er de fleste sovjetiske mænd gift. Ifølge den sovjetiske folketælling i 1970 var 77 pct. af mænd i alderen 25-29 år gift, i alderen 30-34 89 pct. og i alderen 35-39 år 93 pct.

I den senere tid gifter sovjetiske mennesker sig i en yngre alder. Således var over halvdelen af de 2,4 millioner der giftede sig i 1970 20-24 år. I 1971/72 voksede denne gruppes relative størrelse endnu mere i sammenhæng med, at de fleste unge i Sovjetunionen er færdige med militærtjenesten allerede i en alder af 20 år, og efter af-tjent værnepligt plejer de unge at gifte sig hurtigt efter og at få børn. Ganske vist opstår der ofte en fåbernsfamilie, idet de kvinder, der har udearbejde, ikke ønsker at være bundet til den hjemlige husholdnings snævre rammer for længere tid.

I Sovjetunionen er vuggestuer og børnehaver meget udbredte. Efter et rundspørge i 1966 var 61 pct. af arbejderfamiliernes børn i børneinstitutioner og i funktionærfamilier 71 pct. I de seks år siden da er denne pct. steget væsentligt. Men i det første leveår er de små som regel under moderens opsyn. I Sovjetunionen fødes hvert år over 4 millioner børn, men af dem befinder mindre end 5 pct. sig i vuggestuer. Ingen nok så god vuggestue kan erstatte barnet moderens omhed og pleje.

Der er iøvrigt en betydelig forskel mellem Sovjetunionen og Danmark, hvad angår forældrenes alder ved det første barns fødsel. I Sovjetunionen iagttages den største frugtbarhed hos kvinder i alderen 20-24 år, i Danmark i alderen 25-29 år. Det skyldes åbenbart, at kvinder i Sovjetunionen gif-

(forts. side 16)...

ATTER I KØBENHAVN !!

DE HVIDE EMBLEMER MED SORT SYMBOL (SOM AFBILDET TIL VENSTRE) ER NU PÅ DET KØBENHAVNSKE MARKED...

DE FÅS LETTEST VED AT TILSENDE BENNY HAMMERBAK (adresse side 2) KR 2.50 I PRIMÆRKER --- MÆRKERNE VIL SÅ BLIVE SENDT HURTIGST MULIGT.

DEN DRÆBENDE NORMALITET

-begyndelsen til en revolutionær homoseksualitet

LÅNT FRA ANNETTE OG JØRGEN JOHANSSENS KOMMENDE BOG: "RAPPORT OM HOMOSEKSUELLE".

"...forhold der er baseret på så ukendte ideer som komplet frihed, lighed og ægte venskab. Den seksuelle krise kan ikke løses uden en radikal forandring i den menneskelige psyke og uden at menneskets evne til at elske forges. En fundamental forandring i de socioøkonomiske forhold ef-kommunistiske retningslinier er nødvendig hvis psyken skal om-dannes. Det er en "gammel sandhed", men der er ingen anden ud-vej."

(fra Alexandra Kollontay: Par-forhold og klassekamp).

"De fungerer perfekt, men uden spænding, uden kraft og uden at sætte deres enkelte dele, deres regler på spil for at elske hinanden."

(fra Inger Christensen: Det).

Antallet af homoseksuelle i Danmark anslås til at være mellem 3 og 15 pct. af befolkningen. Hvis vi holder os Kinseys tal (4 pct.) ("4 per cent of the white males are exclusively homosexual throughout their lives, after the onset of adolescence." (Kinsey et al.: Sexual Behavior in the human male.)) vil det sige at omkring 250.000 danskere skulle tilhøre denne minoritet - et anseligt antal! Alene dette burde vise det rimelige i at forholdene blev forbedret for os homoseksuelle, eftersom vi stadig diskrimineres på forskellig vis, både gennem lovene og gennem samfundets generelle holdning til os. Men de fleste ved nok slet ikke hvor mange vi er,

eller hvad det overhovedet vil sige at være homoseksuel.

Nu er vores forhold ganske vist blevet forbedret i tidens løb. Man følger ikke længere homoseksuelle på samme måde som i tidligere tider. Men man risikerer stadig at miste sit job hvis det bliver opdaget at man er bøsse - især hvis man har med børn at gøre. Det lader til at forbudet mod at mænd danser sammen på offentlige steder nu falder, sikkert fordi aktivisterne har skabt debat om sagen med danseaktioner forskellige steder og med gentagne henvendelser til myndighederne, og fordi vores officielle forening, Forbundet af 48, har støttet disse aktioner. Men på andre punkter (fx. lavalderen) fortsætter forskelsbehandlingen, og mange homoseksuelles angst for at blive afsløret kan man ikke fjerne med en lovændring.

Det er utvivlsomt rigtigt at Forbundet af 48 (f-48) har gjort og stadig gør en del for at hjælpe homofile, bl.a. gennem klub- og rådgivervirksomhed. Og gruppen "Vennen" (udenfor F-48) har især søgt at sprede oplysning om homofili. Men stort set har den hidtidige politik fra F-48's side kun opretholdt bøsseghettoen gennem medlemmernes anonymitet og udelukkende forlangt reformer indenfor systemets rammer. Dette fører til at man i sidste instans se-menterer de såkaldt "normale"s indstilling: at homoseksualitet er en afsporing af drifterne, egentlig en skændsel for "pæne" mennesker, men at vi kan tolereres så længe vi opfører os pænt og bergerligt (helst lidt pænere end andre) og ellers ikke viser os som

det vi er: nemlig bærer og knopper.

Der har dog i den senere tid været tegn på, at man godt ville gå lidt videre; fx. er anonymiteten så småt ved at blive opgivet. Men vi skal gå videre endnu.

Vi skal forkaste den etablerede psykiatriske opfattelse af homoseksualitet som en abnormitet, der bør helbredes, eller i bedste fald accepteres som et nødvendigt onde, en sygdom det er for sent at tænke på. Vi skal forkaste samfundets opfattelse af homoseksualitet som en uønsket afvigelse. I stedet skal vi sætte vores opfattelse af homoseksualitet som noget godt, som noget der sætter spørgsmålstegn ved de undertrykkende kønsroller og dermed ved den rolle seksualiteten spiller i det senkapitalistiske samfund. Vi skal sige igen og igen at det at være homoseksuel vil sige at have evnen til at elske personer af sit eget køn. Vi skal først og fremmest understrege at homoseksualiteten findes i alle mennesker, som en mulighed, de kan udnytte til en berigelse af deres liv. Vi skal bekæmpe den normalitets-ideologi som vil bilde os ind at det er "bedst" at være heteroseksuel.

Kapitalismen har brug for kønsrollerne til opretholdelse af kernefamilien (far-mor-børn). At det stadig forholder sig sådan kan man fx. se af reklamen, der afspejler kapitalismens afstumpede menneskeopfattelse: mand fremstilles som den der tager vigtige beslutninger, dominerer hersker, er til for deres egen skyld; kvinder derimod er dem der tjener manden, står i baggrunden, er til for hans skyld (hans kvinde). Den samme opfattelse gør sig gældende overalt i bevidsthedsindustriens indoktrinerende produkter (fx. i ugebladene romaner og noveller). - Man kan endog gå en tur i Irma eller HB eller lignende butikker for at overbevise sig om at det er kvinderne der tager sig af hjemmets produktion (selvom nogle mænd hjælper til efterhånden). Kvindernes situation er forbedret en smule i øjeblikket hvor der er brug for dem på arbejdsmarkedet; men det er spørgsmålet om det holder hvis vi kommer ind i en økonomisk nedgangsperiode; og så er man tilbage til kernefamilien og dette kønsroller. Mens vi sætter vi homoseksuelle spørgsmål

målstegn ved vores blotte eksistens, da vi jo ifølge sagens natur ikke kan spille kønsroller overfor hinanden; derfor er vi en torn i øjet på det borgerlige samfund, og det skal vi udnytte ved at gøre tornen synlig for alle, dvs. vise os som vi er og kræve vores ret til at leve på vore egne betingelser.

I det borgerlige samfund er seksualiteten blevet gjort fremmed for os. Kvinderne "salger" sig på ægteskabsmarkedet ved hjælp af deres seksualitet, pudset op med mode- og kosmetikindustriens produkter. Og vé den som er gammel eller grim!

Mange bærer kører med på det samme ræs. I stedet for at vi kunne bruge seksualiteten som udtryksmiddel for vores kærlighed til hinanden, bruger vi den nu til en slags byttehandel: Du får lov til at knalde med mig hvis du til gengæld giver mig tryghed og evig troskab, eller lignende transaktioner. Seksualiteten skaber med andre ord afhængighedsforhold hvor den kunne skabe glæde mellem mennesker der holder af hinanden. Folks seksualliv bliver frustreret og holder deres bevidsthed beskæftiget så de ikke får tid og energi til at gøre oprør mod det umenneskelige samfund som er skyld i deres frustration.

Jeg tør slet ikke sige at vi homofile i vores forhold til seksualiteten også er en torn i øjet på borgerkabet; for vi ligger under for den almindelige frustration. Men måske har vi større chancer for at nedbryde afhængighedsforbindelserne, fordi vi i vores kærlighedsforhold er mere på lige fod end de heterofile. Ja, det burde være den naturlige konsekvens af vores homoseksualitet at nedbryde denne afhængighed. Vi bør sætte spørgsmålstegn ved alle roller der skaber afstand mellem mennesker. Vi bør blive den fortrop som viser hvordan man nedbryder den fremmedgørende normalitet. Vi skal vise at det heteroseksuelle mandssamfunds præstationsræs og følelseskontrol er lenarbejdets vigtigste forbundsfæller. Vi skal nægte at indordne os. Vi skal hjælpe andre med at få deres fortrængte homoseksualitet (biseksualitet) frem

VENSTREORIENTERED E BØSSER

Kend din plads i klassekampen, det afhænger vores frigørelse af. Kom til introduktionsmøde i

Bøssernes
Befrielses
Front

den første mandag i hver måned kl 20 i
Aabenraa 33,1.

i lyset uden at skamme sig over den, men tværtimod være stolte af den; den ville skabe større følsomhed mellem mennesker.

Først når vi indsér at vi ikke har noget at skamme os over, at det er skent at være bøsse, kan vi bekæmpe det system som har øvet vold mod os ved at få os til at fornægte os selv og derpå udnyttet os groft til at løbe dets ærinde ved at spille på vores skyldfølelse. Derfor er det vigtigt at vi gør os bevidst hvad det er der skaber homoseksuelle - og heteroseksuelle; det gør netop det stive kønsrollemønstre og de stive seksualnormer, for uden dem ville der bare være mennesker som kunne elske hinanden uden køns anseelse, uden af den grund at blive sat i bås. Jeg mener, at seksualitetens og følelsernes virkelige frigørelse er i modstrid med det nuværende konkurrencesamfunds struktur, at den kun kan lykkes i et socialistisk samfund hvor undertrykkelse - såvel økonomisk som moralsk - og individuelt karrierestræb er afløst af fællesskab og frihed. Vores bevidstgørelse er altså i den sidste instans politisk. Endvidere er det vigtigt at vi organiserer os omkring denne bevidstgørelse; isolerede individer er lette at undertrykke, men når man står sammen i en solidarisk gruppe er man stærk.

Alt dette er de væsentligste elementer i den forståelse som de mest bevidste af os på nuværende tidspunkt har af vores situation. Dette er vi kommet frem til gennem samtaler, aktioner og læsning. Vi

skal fortsætte denne bevidstgørelsesproces og drage stadig flere ind i den. På den måde vil vi osse styrke vores indbyrdes solidaritet, der vil vokse efterhånden som gruppens bevidsthed og styrke bliver større.

Det største problem bliver nok at få vores homoseksuelle brødre og søstre til at komme frem; mange er som sagt stadig bange for at blive "afsløret". Heterofile kvinder fx. har ikke dette problem, fordi alle kan se de er kvinder, hvorimod homoseksuelle kan skjule deres "tilbøjelighed"; de fleste af os lever en dobbelttilværelse. Hidtil har vi annonceret vores møder i "Bøssernes Befrielsesfront" i pressen, i bøsseblade, på plakater og løbesedler. Vi kunne nok få flere i tale ved foredrag o.lign. på skoler og arbejdspladser, og måske ved indlæg i nyhedsmidlerne. Et alternativt mødested som vi har planer om vil sikkert osse give resultater; dér kunne andre homoseksuelle opsøge os og hinanden, og vi kunne snakke sammen om vores situation (som allerede Rødstrømperne gør det i kvindehuset). Og vi kan allerede nu snakke med vore ligesindede på barer, til private fester, og hvor vi ellers træffer hinanden. Vi må få dem til at forstå at sammenholdet vil gøre os stærke.

Vi må fortsætte med at analysere vores situation. Men vi må osse lade analysen følge op af handling, som derpå kan føre til videre analyse. Aktioner kan vise os selv og andre arten og graden

af vores undertrykkelse (så som fx. vores danseaktioner har gjort). Oplysende møder på fx. skoler kan gøre andre bekendt med de resultater vi er kommet til gennem vores overvejelser og derved kan vi osse få respons på andres kendskab (eller manglende kendskab) til vores situation. Indlæg i aviser og radio og TV kan udbrede vores synspunkter. Og vi kan kræve rettigheder gennem demonstrationer og aktioner og ved henvendelser til myndighederne. Først og fremmest vil vi prøve at være officielle homofile overalt - på gaden, i busser, i biografen, på restauranter, på vores arbejdsplads og ved private sammenkomster: vi vil holde hinanden i hånden, omfavne hinanden, danse sammen, kysse hinanden når og hvor vi får lyst. Vi vil holde op med hemmelighedskræmmeriet - vi vil stå frem som det vi er uden at skamme os over det. Når alle således bliver vant til at se os vil vi osse lette presset på dem der stadig gemmer sig af frygt for følgerne.

på længere sigt - ja, allerede nu - er det i vores interesse at samarbejde med andre grupper og organisationer hvis mål er at ændre samfundet i socialistisk retning. Mest nærliggende er kvindebe-

vægelsen som bekæmper det kapitalistiske samfunds og kønsrollernes tyranni. Men vi vil samarbejde med alle indenfor den revolutionære venstrebevægelse, som arbejder for en ændring af samfundets økonomiske basis, for uden denne ændring kan vi ikke opbygge en virkelig seksuel/følelsesmæssig frihed. Og vi vil arbejde for at seksualpolitik kommer på programmet i det revolutionære arbejde, så den seksuelle og kulturelle revolution ikke bliver glemt i iveren for at gennemføre den økonomiske revolution. Endelig vil vi osse i konkrete sager samarbejde med ikke revolutionære grupper hvis det kan fremme vores interesser.

Hidtil har vi lavet nogle få aktioner (bl.a. en danseaktion i Aarhus sammen med flere homofile grupper, osse udenlandske; vi blev behandlet groft, og aktionen blev omtalt i pressen); de har haft stor bevidstgørende virkning for os selv og har udløst en vis debat (og som sagt nu ført til danseforbudets ophævelse). Vi har lavet en radioudsendelse og et par avisartikler. Vi har deltaget i seminarer der handlede om seksualpolitik. I Thy-lejren sommeren 72 lavede vi en vellykket diskussions-

ABONNER PÅ SEKSUALPOLITIK.

Et abonnement på bladet koster for 10 numre: 15 kr

Støtte og institutionsabonnementer: 50 kr

Bladet vil blive tilsendt abonnenterne hver måned....Benyt nedenstående kupon.

-----klip-----

Undertegnede ønsker et abonnement på SEKSUALPOLITIK (10 numre).

navn:

adresse:

postnr, by:

abonnementets art:

Beløbet sendes sammen med denne kupon på check eller postanvisning til:

Benny Hammerbak, Amagerbrogade 134,3
2300 Kbhvn. S (tlf: (01) 581322).

-----klip-----

side 16

aften med homoseksualitet som emne. I det sidste par måneder har vi i studiegrupper læst og diskuteret litteratur der berører vores situation. Og vi er ved at blive mange...

Det vigtigste resultat af vores hidtige aktivitet er nok den bevidsthed vi nu har fået om vores situation. Den nærmeste fremtid skulle gerne vise at vi får at udvide denne bevidsthed endnu mere og at føre den ud i praktisk handling.

Denne artikel står især i gæld til følgende tekster:

Carl Wittman: Homofilt manifest. Mentalhygiejne nr. 4.

Reimut Reiche: Seksualitet og Klassekamp. Rhodos.

Reimut Reiche, Martin Dannecker: De homofile og samfundet. Radio Frit Berlin 72.

FHAR: Rapport mod normaliteten. Udkommer på Demos 1973.

Kvinder og produktionsforhold. Politisk revys hæfter nr 2.

Alexandra Kollontay: Parforhold og Klassekamp. Politisk revy nr. 213.

Desuden til adskillige samtaler med andre bøsseaktivister og kvindeaktivister.

Se osse Kvindeundertrykkelse og klassekamp. Socialistisk Kvindegruppe. 1972.

Ole Kongsdal.

oooo0000oooooooo0000oooo

Flere ægteskaber, flere fødsler (fortsat fra side 11)...

ter sig yngre: brud og brudgom hos op sparer ikke op før brylluppet for at købe hus osv.

De enkelte menneskers optræden afhænger af deres vilje, ønsker og bestræbelser. Men disse "viljer"s samlede aktion og virkning kommer til udtryk i visse love for sociale processer. Det er klart at dette ikke betyder total underkastelse under disse processer, magtesløshed overfor dem, hvis de virker i en retning, der ikke svarer til samfundets behov og interesser. Heraf følger, at det er vigtigt at erkende disse love for på en vis måde at indvirke på dem.

Sovjetiske forskere regner med, at et omhyggeligt og grundigt studium af demografiske processer, erkendelse og forklaring af de opståede lovmæssigheder, vil hjælpe med til at styre disse processer og bringe dem i overensstemmelse med samfundets interesser som helhed.

Til en vis grad gælder det også spørgsmålene om ægteskab og familie. Lovgivningen i Sovjetunionen og alle massekommunikationsmidler er indstillet på, at den sovjetiske familie skal være stærk og lykkelig. Statiske data bekræfter, at disse bestræbelser krones med held. Den sovjetiske familie nedbrydes ikke, men styrkes. Den er og bliver hovedmolekylet i vort samfund.

Boris Uralnis

Se iøvrigt: ALEXANDRA KOLLENTAYS "KVINNANS STÄLNING I DEN EKONOMISKA SAMHÄLLS-UTVECKLINGEN" (Gidlunds forlag -- Demos).

oooo0000oooooooo0000oooo

OBS!OBS!OBS!

BBF søger lokaler til en café og samlingssted til møder o.lign. Kender du nogle tomme lokaler til en overkommelig leje, da henvend dig en mandag til BBF-fællesmødet i Aabenraa 33/I kl 20.

0000

EGET TRYK